

Luk. 9, 50-62

Meditatie bij de Sing-Inn op zondag 18 februari 2001 te Stiens

Gemeente van de Heer,

Jezus vraagt je: Wil je mij volgen.

Wat zeggen wij?

Ja, goed Here Jezus, maar mag ik dan eerst nog even naar huis gaan, om te laten weten dat ik langere tijd weg ben en zodat ik nog wat kleren in kan pakken.

Wil je mij volgen, zegt Jezus?

Ja, goed Jezus, maar laat mij eerst mijn administratie nog op orde brengen, want als iemand anders dat moet doen dan komt het met mijn financiën niet goed.

Wil je mij volgen, zegt Jezus?

Jawel, dat wil ik best wel, maar mag ik dan misschien eerst nog naar dat concert vanavond, want daar heb ik een jaar geleden al kaartjes voor besteld en gekregen.

Wil je mij volgen, zegt Jezus?

Jazeker, Heer, maar laat mij eerst nog even

Jezus roept, en wij: Altijd weer dat 'ja maar'....

Als God op een bepaald moment een beroep op ons doet, dan is er meestal wel iets in onze ideeën, dat nog belangrijker is, egoïsten dat we zijn.

Jezus ontmoet verschillende mensen die het hartelijke verlangen hebben Hem te volgen.

Maar laat mij eerst mijn vader begraven.

Jezus reageert: Laat de doden de doden begraven. Dat klinkt hard, het klinkt bijna als: Dood is dood.

Een andere mens zegt: Heer ik zal U volgen, maar ik wil eerst thuis afscheid nemen.

Jezus zegt: Als je ploegt dan kijk je niet achter je maar voor je.

En hier vinden we het geheim van het volgen van Jezus.

Jezus vergelijkt deze wereld met een ongeploegde akker, in zijn tijd waren de akkers van die hellende schuine akkers, in een heuvelachtig landschap. Als je op zo'n schuine akker wilt ploegen dan moet je een vaste hand hebben, en je moet goed vooruit kijken om een rechte voor te kunnen trekken. Je hebt een paar koeien voor de ploeg om de ploeg te trekken, en je kunt niet omkijken, want dan ploeg je niet goed.

Een goede ploeger laat zich door niets van zijn werk afleiden.

Zo is het ook in het koninkrijk. Iedere gelovige heeft het schrikbeeld voor ogen van Lot, die zich toch omkeerde en in een zoutpilaar veranderde. Het gaat hier in dit evangelie om onze geschiktheid voor de arbeid in het koninkrijk. In principe is iedereen daarvoor geschikt, als je maar consequent naar je voorganger blijft kijken.

Dus waar zijn wij dan met ons eeuwige 'ja, maar'??

Zijn wij dan niet ongeschiktheid voor de arbeid in dat Koninkrijk, met altijd weer dat 'ja, maar'?

We weten dat het aan God niet zal liggen.

God is vol kracht, lazten we in de Psalm. Zijn stem doet zelfs woestijnen beven, Hij is sterker dan de zondvloed en zijn genade is groter dan onze schuld, en God geeft aan ons sterkte, en Hij zegent ons met vrede. Aan God zal het niet liggen.

Maar wij, als er van die bijzondere momenten zijn dat wij God mogen navolgen, is er dan ons 'ja, maar'... of gaan we er dan voor, onvoorwaardelijk?

Voor alle duidelijkheid: Het volgen van de Heer, dat lukt je natuurlijk niet iedere seconde van de dag. Dat is maar voor enkelen weggelegd. Slechts weinigen volgende Hem totaal. Die tollenaar die zijn kantoor achterliet en met Jezus meeging. Of Franciscus van Assisi, die de rest van zijn leven in volstreekte armoede rondtrok. Of de mysticus Thomas a Kempis, die zich helemaal toelegde op een ingekeerd leven. Of ik denk aan de Hernhutters, die hun leven helemaal wijdden aan de zending onder de armsten. Of ik denk aan een eenvoudige man die zijn leven geeft voor de straatkinderen van Brazilië.

Dit zijn mensen die er hun hele leven aan wijden, aan die navolging van Christus. De meesten van ons zullen daar niet aan toe komen.

Maar ook in ons leven zijn er vele momenten, dat wij totaal geroepen worden in het koninkrijk. Momenten dat compromissen niet meer helpen, momenten van leven en dood.. En hoe reageren wij dan? Hoe dienen wij dan onze God, die vol van majesteit is, en aan wie het beslist niet zal liggen?

Ploegen gaat niet samen met achterom kijken.

Gods roep volgen, dat doe je onvoorwaardelijk.

Als je in een situatie terecht komt waarin je een leven kunt redden, dan denk je niet meer aan je reputatie, maar dan redt je gewoon een leven.

Wij werken niet iedere seconde van de dag in het koninkrijk. Wij besteden nog altijd meer tijd aan het vergaren van aardse schatten, dan aan hemelse schatten. Maar als er van die momenten zijn, dat wij een hemelse schat kunnen bereiken, dan moeten we er ook helemaal voor gaan.

Deden de kerken dat ook maar. In de navolging van de Heer, daarin ligt de hoop voor de oecumene, de hoop voor de eenheid van de kerken. Wees nou eerlijk, de kerk moet toch niet omkijken naar de krammen en de scheuren en de gelijmde scherven uit haar geschiedenis, nee, Christus volgen als kerk, dan ga je er helemaal voor. Als de roep van God ons te sterk wordt, dan gaan we voor dat koninkrijk. Dan is gerechtigheid belangrijker dan onze waardeoordelen, dan is vrede belangrijker dan wie nog bij ons in de schuld staat.

Aan God zal het niet liggen. Als het aan Hem ligt dan wordt deze schepping weer net zo mooi en goed als in het begin. Het zal aan God niet liggen. Dat weten we, want God gaf ons zijn Geest van liefde en kracht, die Geest die wij aan het werk zien in Jezus. God doet onder ons ongedachte wonderen, nog steeds, iedere dag. God werkt onafgebroken aan de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Voel je nu hoe bespottelijk het is om dan nog te zeggen: Ja, maar....!

Op het laatste moment

Er is één moment dat Jezus zelf 'ja, maar...' zegt tegen God.
Dat is vlak voor zijn dood, "maar God waarom heb je me verlaten."
Dan wordt zelfs voor Jezus dat navolgen bijna onmogelijk.

Maar Gods majesteit is nooit van Jezus geweken.
De glorie van God is zichtbaar geworden onder ons. Leven sterker dan de dood.

Aan die God zal het niet liggen lieve mensen.
Aan ons is het om op die momenten dat God roept er werkelijk helemaal voor te gaan.
Om gedreven door de Geest ongedachte wonderen te doen, en onze droom van het koninkrijk
waar te maken.

Zodat je tenslotte tegen God kunt zeggen als je voor Hem staat: Aan mij heeft het niet gelegen,
ik heb gedaan wat ik kon. Ontferm U over mij
~~onvoorwaardelijk volgen, ervoor gaan~~

Amen